

แนวทางการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา : กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต Approaches Towards Crime Prevention in the Vicinity of Educational Institute :

A Case Study of Rangsit University

อรรถกร ธรรมศิริ¹ และ ติน ปรัชญพทุทธ์²

Atthakorn Dhammasiri¹ and Tin Prachyapruit²

¹นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ วิทยาลัยรัฐกิจ มหาวิทยาลัยรังสิต

²อาจารย์ประจำหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตร วิทยาลัยรัฐกิจ มหาวิทยาลัยรังสิต

Email: atthakorn.d@rsu.ac.th

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. ศึกษาปัจจัยที่ก่อให้เกิดอาชญากรรมและรูปแบบของอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต 2. ศึกษาระดับการมีส่วนร่วมต่อการป้องกันอาชญากรรมภายในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต และ 3. หาแนวทางการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาวิจัย ได้แก่ ประชาชนที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านเมืองเอก ต.หลักหก อ.เมือง จ.ปทุมธานี นักศึกษาและบุคลากร มหาวิทยาลัยรังสิต วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวน 400 คน การศึกษาวิจัยเป็นแบบผสมวิธี (Mixed Method) ระหว่างการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) และการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research)

ผลการวิจัยพบว่า 1. ปัจจัยที่ก่อให้เกิดอาชญากรรมและรูปแบบของอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต โดยด้านปัจจัยที่ก่อให้เกิดอาชญากรรม 3 อันดับแรก ได้แก่ มีทางเข้า-ออกหลายทางเปิดโอกาสให้ผู้ก่อเหตุหลบหนีได้ง่าย มีพื้นที่รกร้างขาดการดูแลเอาใจใส่ และในพื้นที่ส่วนกลางไม่มีกล้องวงจรปิด ส่วนรูปแบบของอาชญากรรมที่เกิดขึ้นนั้น ได้แก่ จี้ชิงทรัพย์ ลักทรัพย์ และปล้นทรัพย์ 2. ระดับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิตพบว่าทั้ง 3 ด้าน คือ ด้านการวางแผน ด้านการปฏิบัติ และด้านการติดตามและประเมินผล อยู่ในระดับปานกลาง 3. แนวทางการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ควรให้หน่วยงานต่างๆที่มีหน้าที่รับผิดชอบ ตั้งแต่หน่วยงานของรัฐ เช่น สถานีตำรวจภูธรปากคลองรังสิต เทศบาลตำบลหลักหก ร่วมกับมหาวิทยาลัยรังสิต ผู้ประกอบการหอพักในพื้นที่ตลอดจนผู้นำชุมชนและผู้อยู่อาศัยในชุมชน เพื่อวางแผนป้องกันอาชญากรรมตลอดจนการปฏิบัติงานในพื้นที่ร่วมกันเพื่อให้เกิดความปลอดภัย อีกทั้งยังเป็นการสร้างความมั่นใจในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการป้องกันอาชญากรรม ต่อผู้อยู่อาศัยในหมู่บ้านเมืองเอก ซึ่งจะส่งผลให้อาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกลดลง ในที่สุด

คำสำคัญ: การป้องกันอาชญากรรม ชุมชนรอบสถาบันการศึกษา

Abstract

The purposes of this study are 1) to investigate the factors and patterns of the crimes in the vicinity of the educational institute in the case study of Rangsit University, 2) to study the participation rate in preventing the crimes, and 3) to identify the approaches for preventing the crimes. The population and samples are the people living in Muang Eak Village, Lak Hok Sub-District, Mueang District, Pathum Thani Province, students and personnel of the university. The purposive sampling was used for sampling the 400

samples. The research method is the mixed method including the quantitative research and qualitative research methods.

The findings are as follows. Firstly, the first three factors of the crimes were the fact that there were many entrances allowing criminals to escape easily, the abandoned areas, and the common areas without close-circuit television cameras. The patterns of the crimes were hijacking, robbery and thievery. Secondly, the participation rates in the three aspects: planning, practices, and follow-up and evaluation were at the moderate levels. Thirdly, the crime prevention guidelines are that organizations (e.g. public organizations including Pak Klong Rangsit Police Station, Lak Hok Municipality and Rangsit University), local entrepreneurs, community leaders and members should have responsibilities on making crime prevention plans in order to promote safety and improve the trusts of the people living in Mueang Eak Village in the police officers and responsible organizations preventing the crimes.

Keywords: Crime prevention, Vicinity of Educational Institute

บทนำ

สืบเนื่องมาจากการพัฒนาประเทศจากภาคเกษตรกรรมไปสู่ภาคอุตสาหกรรม ก่อให้เกิดความเจริญก้าวหน้าทั้งทางด้าน เศรษฐกิจ สังคม เทคโนโลยี การศึกษา ฯลฯ ส่งผลให้ความเป็นเมืองและชุมชนได้แผ่ขยายออกไปจากเมืองหลวง อย่างเช่น จังหวัด ปทุมธานี เป็นจังหวัดในเขตปริมณฑลและเป็นพื้นที่รับการขยายตัวจากกรุงเทพมหานคร มีจำนวนประชากรมากเป็นอันดับที่ 18 ของประเทศและมีความหนาแน่นของประชากร/คน/ตารางกิโลเมตร เป็นอันดับที่ 4 รองจากกรุงเทพมหานคร นนทบุรีและ สมุทรปราการ(ระบบสถิติทางทะเบียน (http://stat.dopa.go.th/stat/statnew/upstat_age.php) จังหวัดปทุมธานี ประกอบด้วย 7 อำเภอ มีความหลากหลายทั้งเป็นศูนย์กลางการศึกษาและเมืองแห่งโรงงานอุตสาหกรรม ก่อให้เกิดการขยายตัวอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งการขยายตัวของชุมชนบริเวณรอบสถานศึกษา สถานประกอบการและโรงงานอุตสาหกรรม

หมู่บ้านเมืองเอกเป็นหมู่บ้านขนาดใหญ่ปัจจุบันตั้งอยู่ ตำบลหลักหก อำเภอเมืองปทุมธานี จังหวัดปทุมธานี มีเนื้อที่ ประมาณ 4,000 ไร่ หรือกว่าครึ่งหนึ่งของตำบล (ตำบลหลักหกมีเนื้อที่ทั้งสิ้น 11.7 ตารางกิโลเมตร หรือ 7,312.5 ไร่) พื้นที่ภายใน หมู่บ้านเมืองเอกนอกจากเป็นที่พักอาศัยแล้ว ยังเป็นที่ตั้งของสถาบันอุดมศึกษาขนาดใหญ่ที่มีจำนวนนักศึกษาและบุคลากรรวมกัน กว่า 30,000 คนคือ “มหาวิทยาลัยรังสิต” ซึ่งตั้งอยู่ใจกลางหมู่บ้านทำให้มีประชากรแฝงจำนวนมากบริเวณพื้นที่รอบมหาวิทยาลัย ดังนั้นผลกระทบที่ตามมาจึงมีทั้งด้านบวกและด้านลบ ในด้านบวกได้แก่ความเจริญทางเศรษฐกิจ เกิดธุรกิจ การค้า การบริการ สร้างงานสร้างรายได้ให้กับชุมชน ในทางกลับกันก็มีผลกระทบด้านลบตามมามากมาย อาทิเช่น ปัญหาการมั่วสุม ร้านเหล้า ร้าน เกมส์ ยาเสพติด ทะเลาะวิวาท นำมาซึ่ง “ปัญหาอาชญากรรม”

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. ศึกษาปัจจัยที่ก่อให้เกิดอาชญากรรมและรูปแบบของอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษา มหาวิทยาลัยรังสิต
2. ศึกษาระดับการมีส่วนร่วมต่อการป้องกันอาชญากรรมภายในชุมชน รอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัย รังสิต
3. ศึกษาหาแนวทางการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดเกี่ยวกับการป้องกันปราบปรามอาชญากรรม (Crime Prevention Concepts)

กองบังคับการปราบปราม สำนักงานตำรวจแห่งชาติ (2555) การป้องกันปราบปรามอาชญากรรม หมายถึง การใช้มาตรการและวิธีการต่างๆ ที่จะไม่ให้เกิดอาชญากรรมขึ้นโดยอาจจำแนกได้ดังนี้ คือ การกำจัดต้นเหตุการผิด ขจัดความปรารถนาที่จะกระทำความผิด และขจัดช่วงโอกาสที่จะกระทำความผิด ซึ่งทั้งหมดนี้ถือเป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่รัฐบาล เอกชนและประชาชนในการร่วมมือกัน ซึ่งถือว่าเป็นงานในหน้าที่ของตำรวจที่สำคัญที่สุดรวมตลอดจนถึงการใช้มาตรการต่างๆ ระงับเหตุการณ์การกระทำความผิด การจับกุมควบคุมอาชญากรเพื่อป้องกันอาชญากรรมย้อนกลับมากระทำความผิดอีก และการลงโทษอาชญากรเพื่อทำให้เกิดความเข็ดหลาบ ทั้งยังเป็นเครื่องเตือนใจแก่ผู้ที่คิดจะประกอบอาชญากรรม อีกประการหนึ่งด้วย โดยอาจจะเป็นการป้องกันและระงับเหตุในการเกิดอาชญากรรม และ/หรือ เป็นการสืบสวนปราบปรามอาชญากรรมด้วยการแสวงหาความร่วมมือจากประชาชน งานชุมชนสัมพันธ์ เป็นงานหนึ่งในแผนกรมตำรวจแม่บท ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2535-2539) ที่เน้นให้ตำรวจสร้างความเข้าใจทัศนคติ ความศรัทธา ความเชื่อมั่นและความสัมพันธ์อันดี ระหว่างตำรวจกับประชาชน และให้ประชาชนได้มีส่วนร่วมสนับสนุนหรือมีส่วนร่วมในการปฏิบัติงานของตำรวจ ทั้งในด้านการป้องกันปราบปรามอาชญากรรม และรักษาความมั่นคงของชาติ รวมทั้งการมีส่วนร่วมในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ซึ่งสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติฉบับที่ 7 (พ.ศ. 2535-2539) โดยให้ประชาชนและชุมชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการป้องกัน และแก้ไขปัญหาอาชญากรรม เน้นการขยายงานด้านชุมชนและมวลชนสัมพันธ์ มีการเผยแพร่อบรมให้ความรู้ด้านการป้องกันปราบปรามอาชญากรรม อาจแบ่งได้ 2 มาตรการ คือ

1. มาตรการป้องกัน ได้แก่ มาตรการป้องกันพื้นฐาน มาตรการป้องกันปกติและมาตรการป้องกันเชิงรุก ทั้ง 3 มาตรการมีความคล้ายคลึงและแตกต่างกันคือ

1.1 มาตรการป้องกันพื้นฐาน เป็นการปฏิบัติการใช้แนวความคิดที่สอดคล้องกับองค์ประกอบการเกิดอาชญากรรม ที่ประกอบด้วยสภาพแวดล้อมของสังคมสภาพของพื้นที่ที่จะประกอบอาชญากรรม และโอกาสในการประกอบอาชญากรรม ซึ่งในด้านโอกาสในการประกอบอาชญากรรมนี้ถือว่าเป็นหน้าที่ของตำรวจที่จะต้องปฏิบัติโดยตรงเพื่อไม่ให้คนที่คิดจะประกอบอาชญากรรมมีโอกาสได้กระทำหรือให้มีโอกาสน้อยที่สุด โดยอาจจะทำในรูปของการตัดโอกาสโดยตรงหรือโดยอ้อมก็ได้ ก็คือการใช้กำลังของเจ้าหน้าที่ตำรวจในเครื่องแบบปรากฏในพื้นที่ และช่วงเวลาที่เหมาะสมในเหตุการณ์ที่อาจจะเกิดอาชญากรรม เช่น ในช่วงเวลากลางคืนหรือในพื้นที่ที่ล่อแหลมต่อการประกอบอาชญากรรมต่างๆ เป็นต้น

1.2 มาตรการป้องกันตามปกติ คือ การกำหนดแนวทางการปฏิบัติให้กับเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องให้ปฏิบัติงาน เพื่อผลการป้องกันการเกิดอาชญากรรมทั่วไปในทุกคดีและมีมาตรการติดตามตรวจสอบประเมินผลการปฏิบัติงานอย่างต่อเนื่องเป็นประจำ

1.3 มาตรการป้องกันเชิงรุก คือ การปฏิบัติหน้าที่ที่ใกล้เคียงกับการปราบปรามแต่ยังไม่ถึงขั้นของการจับกุม เป็นแต่การปฏิบัติที่เข้าไปใกล้กับคนร้ายมากขึ้นกว่ามาตรการป้องกันตามปกติ วิธีการนี้จะเน้นที่ความสม่ำเสมอ เพื่อป้องกันมากกว่าการหวังผลจับกุม

2. มาตรการปราบปราม แบ่งออกเป็นมาตรการปราบปรามตามปกติกับมาตรการปราบปรามเชิงรุก มาตรการปราบปรามปกติ ได้แก่ การสืบสวนหาข่าว ปราบปรามอาวุธสงคราม อาวุธเถื่อน ยาเสพติด ของหนี้ยาสูบและมือปืนรับจ้าง สาวน มาตรการปราบปรามเชิงรุก ได้แก่ การจัดระดมพลเพื่อกวาดล้างให้สอดคล้องกับเหตุการณ์และสถานการณ์ที่เกิดอาชญากรรม

แนวคิดใหม่ในการป้องกันอาชญากรรม

“การป้องกันและควบคุมอาชญากรรมเป็นหน้าที่และความรับผิดชอบของตำรวจแต่ฝ่ายเดียวโดยวิธีบังคับใช้กฎหมาย ประชาชนมีสถานภาพเพียงให้การยอมรับกับตำรวจเท่านั้น” เป็นแนวความคิดที่ได้รับการปฏิบัติมาช้านานแล้วในช่วง 10 ปีที่ผ่านมาได้มี “การปฏิวัติเชิงทฤษฎีแนวคิด” เกี่ยวกับบทบาทของตำรวจและชุมชนที่เรียกกันว่า “ความเป็นหุ้นส่วน” (Partnership) ในการป้องกันและควบคุมอาชญากรรม ซึ่งเชื่อกันว่า “การป้องกันอาชญากรรมที่ประสบผลสำเร็จ ขึ้นอยู่กับชุมชนมากกว่าตำรวจ”

บทบาทของตำรวจและประชาชนในการป้องกันอาชญากรรมจึงเปลี่ยนแปลงไป จากแนวคิดเดิมที่ว่า ประชาชนช่วยเหลือตำรวจ มาเป็น ตำรวจช่วยเหลือประชาชน ตำรวจจึงมีบทบาทสำคัญในการช่วยเหลือชุมชนให้เข้มแข็ง สามารถพึ่งตนเองและใช้มาตรการควบคุมทางสังคม ในการป้องกันและควบคุมอาชญากรรมมากยิ่งขึ้น

การมีส่วนร่วม

Sherry R. Arnstein (1969) กล่าวถึงการมีส่วนร่วมของประชาชนว่า ถือเป็นอำนาจประเภทหนึ่งของประชาชนและเป็นกระบวนการการกระจายอำนาจ (Redistribution of power) โดยส่งเสริมให้ประชาชนผู้ไร้ซึ่งอำนาจ (The Have-Nots) ที่มักไม่มีโอกาส ถูกกีดกัน หรือถูกแยกออกจากกระบวนการทางการเมืองและเศรษฐกิจทั้งหลายให้เข้ามามีส่วนร่วมอย่างจริงจัง ในกระบวนการดังกล่าว กล่าวคือ การมีส่วนร่วมเป็นกลยุทธ์ให้ประชาชนที่ไร้ซึ่งอำนาจสามารถกำหนดแนวทางในการรับรู้และแบ่งปันข้อมูลข่าวสาร การกำหนดเป้าหมายและนโยบายสาธารณะ การจัดสรร – ใช้จ่าย รายได้ภาษีอากร การดำเนินงานกิจกรรม โครงการต่างๆ การเปิดเผยและการกระจายผลประโยชน์ ทั้งนี้ ตามแนวคิดดังกล่าว ระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนสามารถแบ่งออกได้เป็นทั้งหมด 8 ระดับ ดังต่อไปนี้

1. ระดับความถูกจัดการได้ (Manipulation) กลุ่มประชาชนที่รวมตัวกันในรูปแบบต่างๆ เช่น คณะกรรมการที่ปรึกษา คณะกรรมการตรวจสอบ ฯลฯ เปรียบเสมือน “ตรายาง” ที่ถูกนำมาใช้เป็นเครื่องมือสำหรับการสร้างหรือแสวงหาการสนับสนุน แทนที่จะเป็นการมีส่วนร่วมของประชาชนอย่างแท้จริง ลำดับขั้นต่ำสุดของขั้นบันไดแห่งการมีส่วนร่วมนี้แสดงถึงการบิดเบือนการมีส่วนร่วมของประชาชนโดยให้ประชาชนกลายเป็นเครื่องมือประชาสัมพันธ์กิจกรรมหรือนโยบายของผู้มีอำนาจ

2. ระดับการบำบัดรักษา (Therapy) จากการทดลองพฤติกรรมกลุ่มโดยผู้เชี่ยวชาญด้านจิตวิทยา ความไร้ซึ่งอำนาจ (The Powerless) เปรียบเสมือนความเจ็บป่วยทางจิตใจ ภายใต้อิทธิพลนี้ เพื่อเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามีส่วนร่วมในกิจกรรมอย่างเข้มข้นจึงเป็นสาเหตุของความเจ็บป่วยแต่อย่างใด

3. ระดับการให้ข้อมูลข่าวสาร (Informing) การให้ข้อมูลเกี่ยวกับสิทธิหน้าที่ความรับผิดชอบ และทางเลือกนโยบายต่างๆ แก่ประชาชนถือเป็นครั้งแรกของการมีส่วนร่วมของประชาชนที่แท้จริง อย่างไรก็ตาม จุดเด่นของการมีส่วนร่วมในระดับนี้ คือ การไหลข้อมูลทางเดียว (One Way Flow Information) และ มิได้มีช่องทางสำหรับการตอบสนองความต้องการหรือการให้อำนาจ แก่ประชาชนในการต่อรองแต่อย่างใด ดังนั้น ข้อมูลข่าวสารที่ประชาชนได้รับมักอยู่ ณ ขั้นตอนท้ายสุดของการวางแผนแล้ว ประชาชนแทบไม่มี โอกาสในการเปลี่ยนแปลงกิจกรรมและโครงการที่ถูกออกแบบมา เครื่องมือที่ใช้ในการสื่อสาร ดังกล่าว ได้แก่ สื่อสารมวลชน เอกสารสรุปแผนงาน/โครงการ โปสเตอร์และการให้ข้อมูลตามการร้องขอต่างๆ

4. ระดับการปรึกษาหารือ (Consultation) การชักชวนให้ประชาชนออกมาแสดงความคิดเห็น เช่น การสำรวจความคิดเห็น การประชุมชุมชน การทำประชาพิจารณ์ ฯลฯ กิจกรรมดังกล่าวเป็นวิธีการ พยายามดึงดูดประชาชนให้มาเข้าร่วมและปริมาณการมีส่วนร่วม ยังสามารถวัดผลออกเป็นเชิงปริมาณได้ เช่น จำนวนประชาชนที่เข้าร่วมการประชุม จำนวนเอกสารที่แจกออกไป จำนวนแบบสอบถามที่ประชาชน ตอบ ฯลฯ

5. ระดับการปลอบใจ (Placation) ประชาชนเริ่มที่จะมีอิทธิพล แต่ยังคงอยู่ภายใต้สภาวะ ของการทำให้ประชาชน ตระหนักถึงความชอบธรรมของภาครัฐ(Tokenism) อยู่ กล่าวคือ ประชาชนสามารถให้คำปรึกษาหรือเข้าร่วมในกระบวนการวางแผนได้อย่างไม่มีขอบเขตแต่การตัดสินใจ ในขั้นสุดท้ายยังเป็นดุลพินิจของผู้มีอำนาจที่สามารถนำเอาคำปรึกษาหรือคำแนะนำของประชาชน มาพิจารณาประกอบการตัดสินใจ ทั้งนี้โอกาสที่ประชาชนจะได้รับการปลอบใจขึ้นอยู่กับ 1) คุณภาพความช่วยเหลือทางเทคนิค ระหว่างที่ประชาชนจัดลำดับนโยบาย (Policy Prioritization) และ 2) ระดับการรวมตัวกันของกลุ่มประชาชนเพื่อกดดันให้ผู้มีอำนาจรับฟังและตัดสินใจ ตามการจัดลำดับความสำคัญของนโยบายที่พวกเขาได้เสนอให้ไป

6. ระดับความร่วมมือ (Partnership) อำนาจถูกจัดสรรผ่านการต่อรองระหว่างประชาชนกับผู้มีอำนาจ ทั้งสองฝ่ายมีความรับผิดชอบในการวางแผนและตัดสินใจร่วมกัน ภายใต้รูปแบบของ คณะกรรมการนโยบายร่วม (Joint Policy Boards) คณะกรรมการวางแผน รวมทั้งคณะกรรมการ แก้ไขความขัดแย้งต่างๆ

7. ระดับอำนาจการเป็นตัวแทน (Delegated Power) ประชาชนสามารถมีบทบาทนำในการตัดสินใจวางแผนและดำเนินการตามแผนงานต่างๆ ได้ประกันถึงการรับผิดชอบต่อสังคม (Accountability) โดยภาครัฐซึ่งจะป้องกันมิได้เกิดการตัดสินใจในนโยบายของรัฐแตกต่างไปจากความ คิดเห็นร่วมกันของประชาชนและภาครัฐที่เกิดจากการต่อรองกับประชาชน ระหว่างกัน การเปิดโอกาสให้มีส่วนร่วมนี้แสดงให้เห็นถึงความสามารถที่จะตอบสนองปัญหา หรือความต้องการของประชาชนแต่ เน้นๆ ไม่รื้อให้ถึงกระบวนการตรวจสอบหรือติดตามผลนโยบายแต่อย่างใด

8. ระดับการควบคุมโดยประชาชน (Citizen Control) ประชาชนได้รับการประกันว่า นโยบายและการบริหารแผนงาน หรือโครงการใดๆ ก็ตามที่มีส่วนร่วมนั้นจะเป็นไปในทิศทางที่ ประชาชนต้องการอย่างแท้จริง รวมทั้งยังสามารถต่อรอง ข้อกำหนดต่างๆ ที่เกี่ยวข้องและไม่มีใครสามารถมาเปลี่ยนแปลงข้อกำหนดเหล่านั้นได้ภายหลัง

วิธีดำเนินการวิจัย

รูปแบบการวิจัย

งานวิจัยเรื่อง “แนวทางการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต” เป็นโดย ใช้วิธีการวิจัยแบบผสมวิธี (Mixed Method) ระหว่างการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) และการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research)

การวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) มีรูปแบบการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) ด้วยวิธีการแจก แบบสอบถาม (Questionnaire) ให้กับนักศึกษา/บุคลากรมหาวิทยาลัยรังสิต และประชาชนที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านเมืองเอก ต.หลัก หก อ.เมือง จ.ปทุมธานี

การวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง (Structured Interview)

โดยประชากรที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ 1. ประชาชนที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านเมืองเอก ต.หลักหก อ.เมือง จ.ปทุมธานี ซึ่งมี จำนวนทั้งสิ้น 4,169 (สำนักทะเบียนราษฎร์ กรมการปกครอง) 2. นักศึกษาและบุคลากร มหาวิทยาลัยรังสิต แบ่งออกเป็น 2.1 นักศึกษาระดับปริญญาตรีที่มีการลงทะเบียนเรียนภาคเรียนที่ 2/2560 จำนวน 24,498 คน (ข้อมูลจาก สำนักงานทะเบียน มหาวิทยาลัยรังสิต กุมภาพันธ์ 2561) 2.2 บุคลากรจำนวนทั้งสิ้น 2,776 คน (ข้อมูลจาก สำนักงานบุคคล มหาวิทยาลัยรังสิต กุมภาพันธ์ 2561) โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สูตรของ Yamane (1967) ที่ได้เสนอสูตรการคำนวณขนาดตัวอย่างสัดส่วนเท่ากับ 0.5 และที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน

สรุปและอภิปรายผล

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย นักศึกษา บุคลากรมหาวิทยาลัยรังสิต และผู้อยู่อาศัยในหมู่บ้านเมืองเอก จำนวน 400 ราย โดยสัดส่วนเพศหญิงสูงกว่าเพศชาย คือเพศหญิง ร้อยละ 60.5 และเพศชาย ร้อยละ 39.5 ส่วนใหญ่มีอายุอยู่ใน ช่วง 18-25 ปี ร้อยละ 49.8 ช่วงอายุ 56-65 ปี ร้อยละ 18.0 ช่วงอายุ 46-55 ปี ร้อยละ 14.2 ช่วงอายุ 65 ปีขึ้นไป ร้อยละ 10.0 ช่วงอายุ 36-45 ปี ร้อยละ 5.5 ช่วงอายุต่ำกว่า 18 ปี ร้อยละ 1.8 และช่วงอายุ 26-35 ปี ร้อยละ 0.8 แบ่งออกเป็นสถานภาพโสด ร้อยละ 61.3 สมรส ร้อยละ 31.3 หม้าย/หย่า ร้อยละ 6.3 และแยกกันอยู่ ร้อยละ 1.3 มีระดับการศึกษาสูงสุดอยู่ในระดับปริญญา ตรี ร้อยละ 54.5 ต่ำกว่าปริญญาตรี ร้อยละ 29.3 ปริญญาโท ร้อยละ 15.8 และปริญญาเอก ร้อยละ 0.5 มีอาชีพเป็นนักเรียน นักศึกษา ร้อยละ 50 พนักงานบริษัทเอกชน ร้อยละ 15.5 ธุรกิจส่วนตัว อาชีพอิสระ และอื่นๆ มีจำนวนเท่ากันคือ ร้อยละ 14.5 ข้าราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ ร้อยละ 5.5 โดยส่วนใหญ่มีรายได้ต่อเดือนอยู่ในระดับ ต่ำกว่า 10,000 บาท ร้อยละ 39.5 10,001-20,000 บาท ร้อยละ 21.3 มากกว่า 50,000 บาท ร้อยละ 19.0 30,001-40,000 บาท ร้อยละ 8.0 20,001-30,000 บาท ร้อยละ 7.8 และ 40,001-50,000 บาท ร้อยละ 4.5 สถานภาพในชุมชน เป็นผู้พักอาศัยในหมู่บ้านเมืองเอก ร้อยละ 50.0 นักศึกษา/บุคลากร มหาวิทยาลัยรังสิต (พักอาศัยในหมู่บ้านเมืองเอก) ร้อยละ 45.0 และนักศึกษา/บุคลากร มหาวิทยาลัยรังสิต (พักอาศัยนอกหมู่บ้านเมืองเอก) ร้อยละ 5.0 ส่วนใหญ่อาศัยในหมู่บ้านเมืองเอกมาเป็นระยะเวลา 1-5 ปี ร้อยละ 37.3 มากกว่า

20 ปี ร้อยละ 20.3 ระยะเวลา 11-15 ปี ร้อยละ 17.3 น้อยกว่า 1 ปี ร้อยละ 9.3 ระยะเวลา 16-20 ปี ร้อยละ 6.8 ไม่ได้พักอาศัยในหมู่บ้านเมืองเอก ร้อยละ 5.0 และ 6-10 ปี ร้อยละ 4.3

ผลการวิจัยพบว่า 1. ปัจจัยที่ก่อให้เกิดอาชญากรรมและรูปแบบของอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต โดยด้านปัจจัยที่ก่อให้เกิดอาชญากรรม 3 อันดับแรก ได้แก่ มีทางเข้า-ออกหลายทางเปิดโอกาสให้ผู้ก่อเหตุหลบหนีได้ง่าย มีพื้นที่รกร้างขาดการดูแลเอาใจใส่ และในพื้นที่ส่วนกลางไม่มีกล้องวงจรปิด ส่วนรูปแบบของอาชญากรรมที่เกิดขึ้นนั้น ได้แก่ จี้ชิงทรัพย์ ลักทรัพย์ และปล้นทรัพย์ 2. ระดับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต พบว่าทั้ง 3 ด้าน คือ ด้านการวางแผน ด้านการปฏิบัติ และด้านการติดตามและประเมินผล อยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ฤทธิพร แซ่โง้ว และศรัณย์ ธิติลักษณ์ (2561) ที่ทำการวิจัยเรื่องการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่น: ศึกษาผ้าห่มลายซิด ตำบลนาข่า จังหวัดอุดรธานี ผลการวิจัยพบว่าการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่นอยู่ในระดับปานกลาง โดยร่วมในการติดตามประเมินผล ร่วมวางแผน ร่วมรับผลประโยชน์ และร่วมปฏิบัติตามลำดับ

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม ในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต

การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม	$\bar{x}$	S.D.	การแปลความ
ด้านการวางแผน	3.13	1.111	ปานกลาง
ด้านการปฏิบัติ	2.94	1.195	ปานกลาง
ด้านการติดตามและประเมินผล	3.25	0.995	ปานกลาง
รวม	3.11	0.619	ปานกลาง

3. แนวทางการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ควรให้หน่วยงานต่างๆที่มีหน้าที่รับผิดชอบ ตั้งแต่หน่วยงานของรัฐ เช่น สถานีตำรวจภูธรปากคลองรังสิต เทศบาลตำบลหลักหก ร่วมกับมหาวิทยาลัยรังสิต ผู้ประกอบการหอพักในพื้นที่ตลอดจนผู้นำชุมชนและผู้อยู่อาศัยในชุมชน เพื่อวางแผนป้องกันอาชญากรรมตลอดจนการปฏิบัติงานในพื้นที่ร่วมกันเพื่อให้เกิดความปลอดภัย อีกทั้งยังเป็นการสร้างความมั่นใจในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการป้องกันอาชญากรรม ต่อผู้อยู่อาศัยในหมู่บ้านเมืองเอก ซึ่งจะส่งผลให้อาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกลดลง ในที่สุด

ผลการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1 พบว่าสถานภาพในชุมชนที่แตกต่างกันมีผลต่อการมีส่วนร่วมต่อการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2 พบว่าสถานภาพในชุมชนที่แตกต่างกัน มีผลต่อการป้องกันตนเองจากอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 3 พบว่าระยะเวลาที่อาศัยในชุมชนที่แตกต่างกันมีผลต่อการมีส่วนร่วมต่อการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการวางแผนและการปฏิบัติ ไม่แตกต่างกัน ส่วนด้านการติดตามและประเมินผล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานที่ 4 พบว่าระยะเวลาที่อาศัยในชุมชนที่แตกต่างกันมีผลทำให้การป้องกันตนเองจากอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ข้อเสนอแนะ

1. ควรศึกษาถึงแนวทางส่งเสริมการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต
2. ควรศึกษาถึงแนวทางการส่งเสริมให้มีความทำงานแบบบูรณาการในหน่วยงานต่างๆ ที่มีหน้าที่ดูแลรักษาความปลอดภัยและความสงบสุขของคนในชุมชน อาทิเช่น สถานีตำรวจภูธรปากคลองรังสิต อาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน (อปพร.) เทศบาลตำบลหลักหก มหาวิทยาลัยรังสิต ศูนย์กู้ภัยเมืองเอก และเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยประจำหอพักหรือหน่วยงานต่างๆ ในหมู่บ้าน
3. ควรวิจัยเกี่ยวกับการประเมินประสิทธิภาพสายตรวจของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรปากคลองรังสิต อาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน (อปพร.) เทศบาลตำบลหลักหก ตำรวจมหาวิทยาลัยรังสิต และศูนย์กู้ภัยเมืองเอก

เอกสารอ้างอิง

กองบังคับการปราบปราม สำนักงานตำรวจแห่งชาติ. (2555). แนวความคิดเกี่ยวกับการป้องกันปราบปรามอาชญากรรม.

[ออนไลน์]. เข้าถึงจาก http://www.csd.go.th/Dimensions_csd/Chapter%2002.pdf

(สืบค้นเมื่อวันที่ 18 มกราคม 2561).

ฤทธิพร แซ่โจ้ว และศรีณย์ ธิติลักษณ์. (2561). การมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่น: ศึกษาผ้าไหมลายขิด

ตำบลนาข่า จังหวัดอุดรธานี. วารสารนวัตกรรมการบริหารและการจัดการ. 6(1), 40-46.

สำนักบริหารทะเบียน กรมการปกครอง. จำนวนประชากรเทศบาลตำบลหลักหกปี2560. [Online].

เข้าถึงจาก : <http://stat.bora.dopa.go.th/stat/statnew/statTDD/views/showVillageData.php?rcode=13010114&statType=1&year=60>. (สืบค้นเมื่อวันที่ 4 ธันวาคม 2560).

Arnstein, R. S. (1969). A ladder of citizen participation. *Journal of the American Institute of Planning Association*. 35, 216-224

วิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ RCIM

รับสมัครนักศึกษาระดับปริญญาโท-เอก
รัฐประศาสนศาสตร์ - บริหารธุรกิจ

สาขา - ห้วหิน
ภาคพิเศษ - ภาคค่ำ

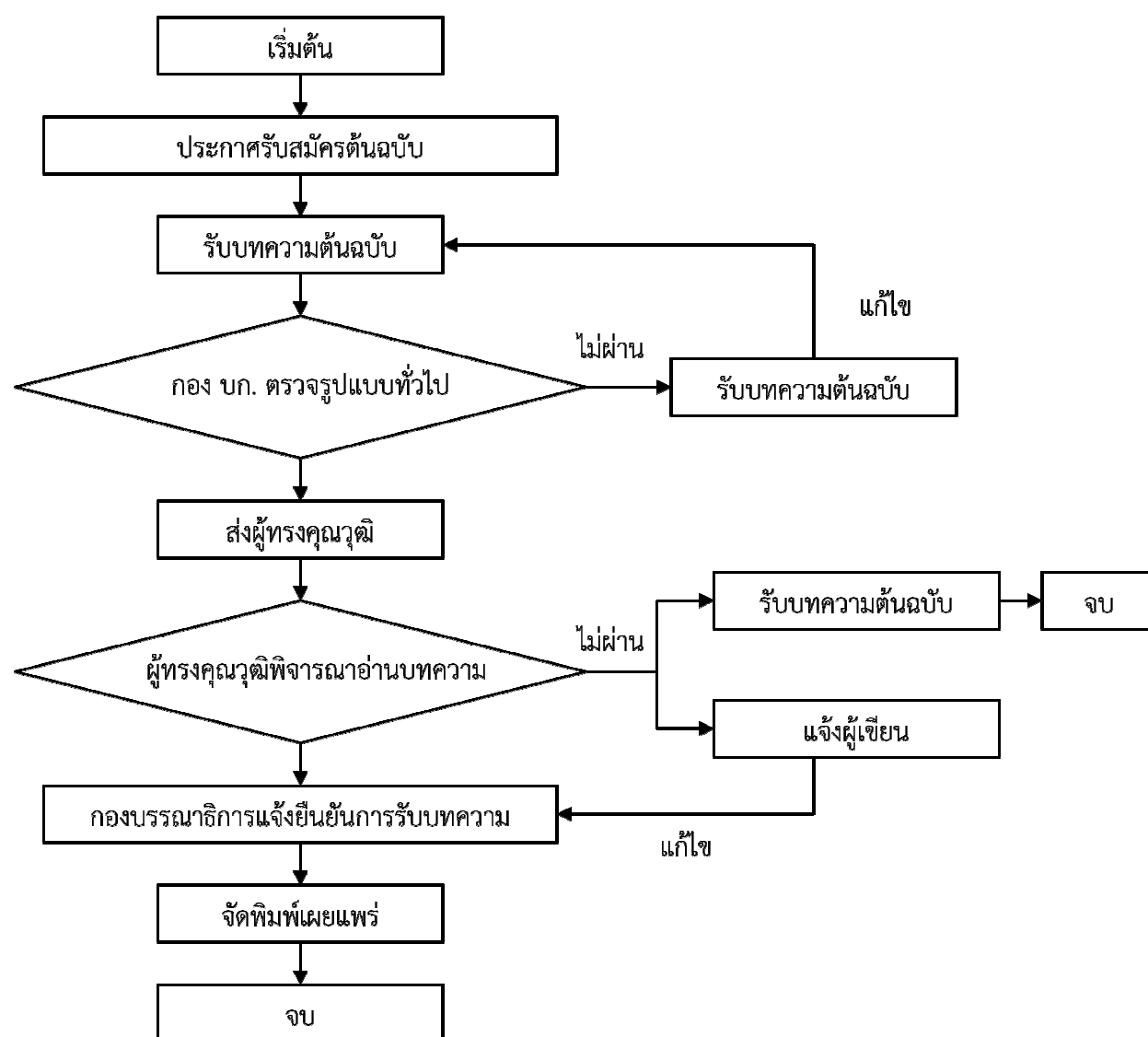
สมัครได้ทุกวัน
โทร. 092-442-8000
<https://rcim.rmutr.ac.th/>

QR Code

กองบรรณาธิการจะพิจารณาบทความเบื้องต้น เกี่ยวกับความถูกต้องของรูปแบบทั่วไป ถ้าไม่ผ่านการ พิจารณา จะส่งกลับไปแก้ไข ถ้าผ่านจะเข้าสู่การพิจารณาของผู้ประเมินจากภายนอก เมื่อผลการประเมินผ่าน หรือไม่ผ่าน หรือมีการแก้ไข จะแจ้งผลให้ผู้เขียนทราบ

เมื่อบทความที่ได้รับการตีพิมพ์ ผู้เขียนจะได้รับวารสารนวัตกรรมการบริหารและการจัดการ วิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ฉบับที่นำบทความ ลงตีพิมพ์ผลงาน จำนวน 1 ฉบับ พร้อมหนังสือรับรองการตีพิมพ์บทความ

ขั้นตอนการจัดทำวารสารนวัตกรรมการบริหารและการจัดการ

แบบฟอร์มการส่งบทความวิจัย

วารสารนวัตกรรมการบริหารและการจัดการ
วิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

วันที่ เดือน พ.ศ.

1. ข้าพเจ้า นาย / นาง / นางสาว

2. ระดับการศึกษาสูงสุด

ตำแหน่งทางวิชาการ

3. ชื่อบทความ (ภาษาไทย)

(ภาษาอังกฤษ)

4. ผู้เขียนร่วม (1)

(2)

(3)

(4)

(5)

5. ที่อยู่ที่สามารถติดต่อได้สะดวก

.....

.....

.....

.....

โทรศัพท์ มือถือ แฟกซ์

E-mail :

ข้าพเจ้าขอรับรองว่าบทความนี้ไม่เคยลงตีพิมพ์ในวารสารใดมาก่อนและยินยอมว่าบทความที่ตีพิมพ์ลงในวารสารนวัตกรรมการบริหารและการจัดการ ถือเป็นลิขสิทธิ์ของวิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

ลงชื่อ

(.....)

